

1

EL JOC DE LA GUINEU

Abans, quan hem arribat a la casa de colònies, tot just hem entrat que la Sapo ens ha dit allò de sempre:

—Au, nens i nenes, traieu les bosses i les motxilles de l'autocar i sigueu bons minyons.

I després:

—Ara, seieu i dineu.

La Sapo sempre ens diu que siguem bons minyons i coses així d'estúpides. La Sapo no es diu «la Sapo», es diu senyoreta Saporta, encara que tothom li diu la Sapo, però a la cara no.

A vegades la Sapo no ens diu res: ni nens i nenes, ni coses de socials o de català, ni res de res. A la classe, hi ha cops que seu a la seva taula i es queda callada i es mira la paret de darrere meu, que ella té al davant, però no la veu. Després, si li toca vigilar-nos, hi ha dies que tampoc no ens veu, perquè té els ulls quiets i com clavats a la tanca del fons del pati, que és una reixa verda que dóna al carrer.

Tothom devia tenir molta gana, perquè tots hem segut com ha dit ella en uns bancs que hi havia mirant cap a la casa, en una esplanada al davant de la porta, i ens hem menjat

els entrepans. Però jo he hagut de canviar el meu amb el del Rubèn.

De primer, ell no ho volia, però després de barallar-nos una mica, ja sí.

—Tio, que a mi, el llom arrebossat em fa vomitar —li he dit.

—Doncs no en portis, tòtil —m’ha dit. I s’ha posat a queixalar fort un panet que de lluny es notava que era molt tou i que de seguida es veia que estava molt ben sucats amb tomàquet i que l’havien omplert a petar de pernil dolç i de formatge, com a mi m’agrada.

M’ha fet venir una salivera envejosa, però el Rubèn mastegava i mastegava amb cara de «a mi tant se me’n fot», com si jo fos un mussol paralític que seia al seu costat.

De vegades, el Rubèn sembla ruc. Més ben dit: de vegades, el Rubèn deixa de ser el Rubèn Garcia Moles i és un Rubèn ruc. El Rubèn ho sap de sobres i de sempre, que a mi, els entrepans, només m’agraden de pernil dolç i formatge i que, a casa, no se sap ben bé per què, mai no em fan cas i sempre me’ls fan de llom.

I encara més: jo sé de sobres que a ell, els de llom, el tornen boig, aquestes coses es noten d’una hora lluny i a ell, més que ningú.

—Doncs no vindràs més a jugar amb mi. Amb la *pleies-teixion*, et dic.

Al Rubèn només li molen tres o quatre coses, a saber: anar sempre a favor dels que perden i rebre tant com ells,

fer rots marrans a la cara de les nenes, tallar les ales de les mosques i jugar amb la meva *pleiesteixion*.

Com és el Rubèn! I això que ho sap de sempre, perquè em coneix, que quan jo dic una cosa, després mai no la compleixo: sóc així de bona persona.

—Nens i nenes, no llenceu cap paper a terra. Mònica, bonica, que no em sents?

Jo sempre dic que la Sapo té veu de garranyic nyic-nyic, com les forquilles, quan les rasques al plat i ta mare et renya: «Iu, vols parar d'una vegada?».

L'Iu sóc jo, i tinc pare, mare, iaia, una germana petita que sempre enreda, un gat i tres hámsters morts de por perquè els amenaço de donar-los al gat.

—Ha, ha —ha rigut el David, fotent-se del Rubèn per tot allò de la meva *pleiesteixion*.

El David es diu David Roig Cortina i és una mica foteta, però és molt bon paio, com el Rubèn, que també ho és, i per això són amics meus tots dos.

Tal com m'havia imaginat, el Rubèn s'estava morint de ganes de menjar-se'l, el meu entrepà de llom, perquè quan m'ha sentit, ha parat en sec de mastegar i me l'ha tirat per sobre, el seu panet tan ben sucats amb tomàquet i ple de pernil dolç i formatge.

—Abusador —m'ha dit fent cara d'empenyat i prenent-me el meu—. Que consti que te n'aprofites per la *pleiesteixion*.

—Mònica, vols fer el favor de seure! Que no ho veus, que tothom seu? Quan sigui l'hora de posar-nos drets, ja us avisaré, sents?

En canvi ella, la Sapo vull dir, no s'ha assegut gens, ni en un banc ni enlloc, i ha dinat passejant amunt i avall, tot mirant a terra o, de tant en tant, a nosaltres.

Tampoc no ha parlat amb els altres mestres, que seien i dinaven junts i no callaven.

A l'excursió, a més de la senyoreta Saporta, han vingut la d'anglès, que es diu senyoreta Matilde i que sempre fa cara d'estar enfadada; l'Edu, que és de gimnàstica i que és molt enrotllat, i el Boires, que ja és vell i despistat, i que ens fa *natus* i *mates*.

—Heu vist quines ruïnes? —he preguntat als meus amics.

El Rubèn i el David m'han dit que també les havien vist.

—Quines ruïnes? —ha preguntat la Mònica amb cara d'enze.

La Mònica Duran sempre fa el mateix: fa el sord al que li diuen. Ara, en lloc de seure, era al davant nostre, dreta com un estaquirot badoc, per saber de què parlàvem.

És la típica xafardera que sempre fa l'orni i que tot el dia es fica on no la demanen, jo ja m'entenc. L'he fulminat amb la mirada, perquè ens deixés en pau, però el David, que sempre té la llengua a punt, li ha escopit un: «Les ruïnes de ta mare, tòtila!», que si no li ha rebotut als morros en forma de cleca, flast, o de pinyot, pataf, i no li ha fet un ull de vellut és perquè ella és una fleuma rematada. Vull dir que si en lloc d'insultar la Mònica Duran, el David hagués gallejat amb qualsevol altre, com ara amb l'Hèctor Puig, «l'orangutan», i li hagués dit només una quarta part del que ha ventat

a la Mònica, els ais i els uis del David s'haurien sentit a la Xina. Però ella és com és; ja hem quedat que el que més li mola és fer el desentès.

De vegades penso que la Mònica té una cara molt estranya, com de tòtila encantada a punt de rebre, ja m'enteneu, i mai ningú no sap què li passa per dins, perquè quan riu o plora mai no ho fa de veres, sinó que sempre és com si fes comèdia. La penya diu que només somica perquè se la mirin, però ells passen d'ella com de les pedres, i potser és millor, perquè si alguna vegada en parlen, només és per fotre-se'n. I jo dic que al final potser ja s'hi ha acostumat, a ser com és i a fer aquesta cara, i vés a saber si ara ja no pot canviar.

De manera que a ningú no li ha vingut de nou que ella fes com qui sent ploure i que ni marxés ni callés.

—Deuen ser unes ruïnes plenes de fantasmes... Ahhhh!
Quina por! Hi, hi, hi!

Me n'havia descuidat: a sobre de ser una paparra, sempre fa burrades, la Mònica. Vull dir que, a més de fer el desentès i enganxar-se allà on pot, sempre perd el cul per fer bestieses, i com més millor. Com quan ha dit això dels fantasmes i s'ha posat a xisclar tota sola i amb els ulls com unes taronges, com si hagués vist vés a saber què, potser un esquelet que caminava, cloc, cloc, i que se li acostava per agafar-la amb aquell soroll d'ossos buits que només els esquelets fan bé.

Qui l'ha agafat pel braç de males maneres ha estat la senyoreta Saporta, que se l'ha endut a seure per força i li ha dit:

—Ja n'estic tipa, sents?